

Дамян Дамянов

Любов без покрив

До покрив вдигаме къщя.
На покрив – риза бяла, мокра
от пот... А бедната душа
се носи по света без покрив.
И в тъмен час, и в тъжен час,
обидена или сърдита,
се носи тя далеч от нас,
и все за своя покрив пита.
Не просто покрив, а покров
небето става върху нея.
И скита тъжната любов
с илюзията, че живее.
Подай ръка, изтрий очи –
очи от толкоз обич мокри.
И нека двама помълчим
под този сладък и горчив
син небосвод – любов без покрив.

КРАЙ

© 1995 Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Горица Петрова

Публикация

Дамян П. Дамянов, Обади се, Любов!, Сиринга, С. 1995; ISBN 954-8100-03-7

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8614>]